

LUCRAZNEBA

V E R S K I • L I S T • Z A • M L A D I N O

LETO V.

1934/35. NOVEMBER.

ŠTEV. 3.

Plemenito srce

NJEG. VEL. KRALJA ALEKSANDRA I.

je izkrvavelo in umrlo letos 9. oktobra za utrditev miru v
svetu in domovini.

Dečki in deklice! Molite h Kralju vseh kraljev, da podeli
našemu velikemu skupnemu očetu večni mir.

*Novemberska številka »Lučke« je posvečena našim
dragim rajnim*

Cvetlice na gróbe nesimo,
kjer naši prijateljčki spe.
Lučke jim zlate prižgimo,
da bo jim veselo srce.

S solzicami grobe rosimo;
za rajne tolažba bo to.
Za dušice verne molimo,
da k Bogu dospejo v nebo.

Evangelij pri sv. maši na vernih duš dan

Resnično, resnično, povem vam: pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Sinu božjega, in kateri ga bodo slišali, bodo živeli. Kajti kakor ima oče življenje sam v sebi, tako je dal tudi Sinu, da ima življenje sam v sebi. In dal mu je oblast, da sodi, ker je Sin človekov. Ne čudite se temu; kajti pride ura, v kateri bodo vsi, ki so v grobeh, zaslišali njegov glas: in kateri so delali dobro, bodo vstali k življenju, kateri pa so delali hudo, bodo vstali k sodbi. (Sv. Janez 5, 25—29.)

Sonja:

Nocoj, nocoj . . .

Nocoj, nocoj
po belih cestah gredo
zveličani jasnih obrazov
in angeli jih spremljajo.

Nocoj, nocoj
mi je v duši gorko
kot da med njimi sem sama
in gledam v odprto nebo.

Nocoj, nocoj
Mati Marija, pri meni stoj
in prosi Gospoda
za verne duše z menoj.

Kaj boš storil za rajne?

Ko je ljubi Jezus še hodil v človeški podobi po zemlji, je obudil več mrtvih k življenju. Na sodnji dan pa, ko bo prišel Jezus v oblakih neba, bo obudil od mrtvih vse ljudi vseh časov in bo izrekel nad njimi sodbo.

Resna je pridiga dneva vseh vernih duš. Vsi ljudje morajo umreti: kralji in berači, bogatini in siromaki, pobožni in grešniki, stari in mladi. Po smrti pa pride sodba. Tisti, ki nimajo popolnoma čiste duše, se morajo pokoriti v vicah tako dolgo, dokler ne izgube slehernega madeža. V svojem hudem trpljenju so pa brez vsake moči in hrepene po naši pomoči. — Prijateljčki moji, vi dobro veste, da morete pomagati ubogim dušam v vicah z molitvijo, z zatajevanjem, s sv. mašami, s sv. obhajili. »Usmilite se nas vsaj vi, otroci!« tako doni iz vic. Ali boste preslišali to prošnjo na Vseh svetih popoldne in na Vernih duš dopoldne? Ne! Vsaj ta dva dneva zanje žrtvuajte. Še raje boš pa pomagal, če ti povem, da si tvoje pomoči najbolj žele tvoj očka ali tvoja mamica, tvoja sестrica, tvoji dobri znanci in prijatelji, tvoji veliki dobrotniki, ki so odšli z malimi grehi v večnost.

Poslušaj me torej, da ti povem, kaj ti je storiti:

- 1.) Moli za uboge duše!
- 2.) Obišči zanje Jezusa v cerkvi!
- 3.) Bodi zanje pri sv. maši!
- 4.) Njim v tolažbo prejmi sv. obhajilo!

Angel nese očiščeno dušo v nebo.

5.) V olajšavo njihovega trpljenja sprejmi kako žrtev ali odpoved!

6.) Izpolnjuj cel mesec november vernim dušam v prid prav vestno »Jezusove dneve«.

Če boš šel na Vernih duš dan na pokopališče, boš našel grobove okrašene s cvetjem in lučkami. Cvetlice so pozdrav ljubezni, ki ga pošiljamo ubogim dušam. Lučke pa pomenijo večno luč, ki jo želimo trpečim dušam: »Večna luč naj jim sveti!« Zdaj je še vse temno okrog njih. Ko bodo pa zapustile kraj trpljenja, jih bo objela luč večnosti, po kateri tako silno hrepenijo.

Na vsakem krščanskem grobu stoji križ, ki ti takole govori: »Križani Zveličar je vstal častitljiv iz groba in ti je dal gotovost, da boš tudi ti nekoč vstal in s teboj vred vsi tvoji dragi, s katerim se boš v večnosti zopet sešel.«

Še nekaj imam na srcu. Na pokopališču boš morda našel pozabljen grob kakega duhovnika, kjer nihče ne moli. Stopi h grobu ti in opravi za rajnega kratko molitev.

Zlata in srebrna veriga

Častitljivemu gospodu župniku se je sanjalo, da je videl pred seboj lepo cblečenega dečka, ki je izvlekel iz vodnjaka z zlato in srebrno verigo belo oblečeno in ljubeznivo se smehljajočo starejšo gospo. Ko se je duhovnik zbudil in je šel v cerkev, da bi tam opravil sv. mašo, je zagledal v prvi klopi prav istega dečka, ki ga je videl v sanjah.

Po končani sv. maši se je vračal župnik preko pokopališča v župnišče, pa je zagledal tega dečka pri lepo okrašenem grobu, na katerem sta goreli dve svečki. Duhovnik se približa fantu in ga vpraša, zakaj je prišel danes k temu grobu.

Deček odvrne: »Tu je pokopana moja mamica. Danes je obletnica njene smrti. Najprej sem zanjo daroval sv. mašo, zdaj pa molim zanjo sveti rožni venec.«

Župniku je bil tedaj pomen njegovih sanj popolnoma jasen. Deček je to jutro rešil svojo mater iz vic. Zlata veriga je sveta maša, srebrna molitev pa molitev, ki jo je opravil na grobu.

»Usmilite se nas vsaj vi, prijatelji naši!«

Materine solze

Živela je mati, ki je neprestano jokala za svojim prerano umrlim, nad vse ljubljenim sinčkom. Pa se je zgodilo, da je nekoč sanjala in v sanjah je videla četo lepih in veselih dečkov, ki so hiteli preko velikanske ravnine proti blestečemu zlatemu gradu. Takoj je pogledala vse dečke, če ni morda med njimi tudi njen otrok. Ni ga našla. Pač pa je opazila v daljavi medlo senco — to je bil otrok, ki se je močno prizadeval, da bi tekel za hitečimi dečki, pa ni mogel, ker je bila njegova obleka vsa premočena.

Z grozo je spoznala mati v tem siromaku svojega sina in vzkliknila:

»Ubožec, kakšen si vendar! Kako da ne hitiš s tovariši proti svetim nebesom?«

Deček pa ji je odvrnil:

»Tvoje neprestane solze so tega krive; ko bi namesto solz darovala zame kako miloščino ali sveto mašo, bi bilo vse drugače z menoj.«

Ko se je mati prebudila, je bila popolnoma spremenjena; nič več ni ravnala kot nespametna, ampak kot krščanska mati. Vročje je molila za svojega sina.

Sv. Ambrozij opominja: »Ne s stokanjem, ampak z molitvijo, ne s solzami, ampak z žrtvami priporočajte duše rajnih Gospodu!«

Moč vernih duš

Francoski častnik knez d' Iramond se je ravno pripravljal, da odjezdi na orožne vaje, ko zasliši nenadoma srebrn glas zvončka. Radoveden, kaj naj bi to pomenilo, pogleda in z začudenjem opazi duhovnika, ki nese obdan od dveh strežnikov na slovesen način sv. popotnico v njegovo stanovanje.

Mladi častnik stopi k duhovniku in mu reče: »Prečastiti, zmotili ste se. Najbrže ste zamenjali hišno številko ...«

»Ne. Ni mogoče«, odvrne duhovnik. »Saj ima vendar ta hiša številko 3 in je stanovanje gospoda kapitana d' Iramonda.«

»Potem pa«, pravi častnik, »potem vas je kdo grdo potegnil, da se na gnusen način ponorčuje iz vas. V tej hiši stanujem sam in kakor vidite, se počutim prav dobro. Svete popotnice nikakor ne potrebujem.«

»Pa vendar, vendar«, odvrne duhovnik, »vendar se mi zdi nemogoče; poslala me je sem plemenita gospa precej po sv.

maši in mi takole naročila: »Hitite, hitite, kar le morete in nesite sv. popotnico knezu d' Iramondu, ki stanuje v Ravni ulici št. 3. Prosim vas, podvizajte se, ker sicer bo prepozno . . .« Hitel sem, kar sem le mogel in zdaj sem tu.«

»Ali je mogoče!« vzklikne častnik. »To je pa vendar skrivnostna stvar. Kdo bi mogla biti ona dama, ki se norčuje iz mene?«

»O glejte, glejte!« se razveseli duhovnik in kaže sliko na steni. »Ta gospa, ki je tu naslikana, me je poslala sem. Dobro sem si jo zapomnil.«

»Kaj govorite!« zakriči mladi knez in prebledi. »To je vendar moja mati, ki mi je umrla pred letom.«

Tudi duhovnik je postal blede. S tresočim glasom je govoril:

»Moj dragi knez, znamenje božje Previdnosti je preveč očitno, da bi bilo mogoče o tem dvomiti. Spovejte se in prejmite sv. obhajilo. Vedno je dobro, če je človek spravljen z Bogom. Gotovo bo to vseč tudi vaši knežji materi, ki čuje v večnosti nad vami.«

Knez se je spovedal in je pobožno prejel sv. obhajilo. Nato se je podal na orožne vaje.

Ni minila še ena ura, ko se je vrnil — mrtev. Položili so ga na mrtvaški oder s prebito lobanjo. Padel je namreč s splašenega konja in se ubil.

Sv. Katarina iz Bolonje je imela navado takole govoriti: »Če želim prejeti kako milost od Gospoda, se zatečem vedno k ubogim dušam v vicah in jih prosim, naj moje želje nesejo pred božjo Vsemogočnost. Po njihovi priprošnji sem vedno uslišana.«

Smrt sv. Cecilije

Sv. Cecilija je ena izmed najslavnejših mučenk prve krščanske dobe. Njen god obhajamo 22. novembra. Živela je v Rimu. Spreobrnila je svojega zaročenca **Valerijana** k pravi veri. Ta pa je pregovoril svojega brata **Tiburcija**, da se je prav tako oklenil krščanstva. Kmalu nato sta umrla oba mučeniške smrti. Tudi Cecilijo so vrgli radi njene vere v ječo. Hoteli so jo z vročo paro zadušiti, pa se jim ni posrečilo. Krvnik je prejel nato ukaz, naj ji odseka glavo. Pa je svoje opravilo izvršil zelo nerodno in ji zadal na vrat le tri zevajoče rane. Kristjani so oskrbovali težko ranjeno mučenko še par dni, nakar je umrla. Leta 1593. so našli Cecilijin grob in v njem njeno telo še dobro ohranjeno.

Sv. Cecilija je gojila posebno nežno pobožnost k svojemu angelu varuhu, ki ji je zato čuval deviško nedolžnost. Posnemajte jo v tem oziru in ne pozabite nobeno jutro in noben večer zmoliti prav pobožno »Sveti angel«. In če pridejo skušnjave zoper sv. čistost, se z zaupno prošnjo obrnite k svojemu angelu varuhu.

Angel varuh prinaša umirajoči Ceciliji nebeško krono.

Prijateljski pogovori o sv. maši

P. Metod Turnšek O. S. Cist.

Spomin mrtvih

Kmalu po povzdigovanju se spomni mašnik rajnih. Marsikoga so že oblile solze, ko je prvič bral zgodbico o siroti Jerici, ki ji je draga mamica legla v prerani grob in ji potem trda mačeha tako skopo rezala kruh, tako kruto in zlobno ž njo ravnala, da je sirotica šla na materin grob in tam od žalosti umrla! Kako strašno boli srce, ko otroku umre ljuba mati. — Bilo bi obupati, ko bi v to grenkost ne sijala božja tolažba, da bo po kratkem trpljenju prišel zopet čas, ko se bodo ljubljene in ljubeče duše zopet našle. Do sonca se pride skozi noč in temo in do večne sreče skozi trpljenje ... Tako je božja volja.

Zato morajo tudi duše, ki so se ločile s tega sveta, sicer v posvečujoči milosti božji, še s posledicami greha na sebi, preje skozi ogenj očiščenja, vice, preden dospejo do Boga in blaženosti. Ah, vse premalo mislimo na uboge duše v vicah, na njih

strašno trpljenje! Kako bridko bi marsikateri oče, marsikatera mati potožila nad svojim otrokom, ki je staršem ob smrtni postelji obljubil, da bo molil zanje, potem tako hitro, hitro na svojo slovesno obljubo pozabil.

Toda nekdo trpečih duš v vicah nikoli ne pozabi — to je sv. Cerkev. Vsak dan, pri vsaki sv. maši se duhovnik pobožno, sočutno ozre tudi v vice . . .

Nekoč je oče Janez, zelo goreč frančiškan, maševal in posebno mislil na duše v vicah, ki toliko trpe . . . In glejte, opazil je, kako so se te uboge duše dvigale iz plamenov vic. Bile so kakor žareče iskre, ki prše iz goreče peči. Videl jih je, kako so šle v nebesa radi sadov sv. maše, po zaslugah Kristusovega trpljenja. Glejte, kako preprosto, a kako uspešno, učinkovito sredstvo imamo, da lahko vselej pomagamo trpečim dušam v vicah: **sv. mašo**, namreč! Še tako majhen, še tako slaboten otrok lahko s sv. mašo za rajne pogasi veliko ognja v vicah, otme veliko milo prosečih duš! Kristjan mali, usmili se in pomagaj!

Tudi nam grešnikom

Ko je duhovnik kratko in tiho pomolil za rajne, se udari na prsi in polglasno izpregovori: »Tudi nam grešnikom —« naj podeli namreč usmiljeni Bog, da bi dospeli v družbo njegovih svetnikov. Imenuje celo vrsto sv. Gospodovih mučencev in mučenk: sv. Janeza, Štefana, Matija, Barnaba, Ignacija, sv. Felicito in Perpetuo, Agato, Lucijo Nežo, Cecilijo in Anastazijo. S koliko radostjo nas bodo pač ti božji svetniki v nebesih sprejeli, zlasti če smo jih pri najsvetejši daritvi sv. maše pozdravljali in se jim priporočali! O kako nam je potrebna njihova priprošnja in pomoč! Glasno in očitno je duhovnik izpregovoril in priznal v našem imenu, da smo ubogi, slabotni grešniki. To ponižno priznanje je Bogu in svetnikom jako všeč, in kolikor večje je naše ponižanje, toliko večje je božje usmiljenje.

Sedaj duhovnik naredi čez hostijo in kelih trikrat sv. križ in zahvaljuje Boga Očeta, da po Gospodu Jezusu Kristusu vse dobro ustvarja, posvečuje, oživlja, blagoslavlja in nam deli. Nato vzame mašnik v roke sv. hostijo in ž njo čez kelih presveto kri trikrat prekriža in govori pomembne besede: Po Njem, z Njim in v Njem, (namreč v našem Gospodu Jezusu Kristusu), je Bogu Očetu in Sv. Duhu vsa čast in slava. Resnično, kaj so vse časti, ki jih morejo ljudje izkazati Bogu, kaj v primeri s častjo,

ki jo Jezus sam izkazuje svojemu Očetu? Jezus je Bog, pravi, neskončni Bog, zato ima vse, kar stori, neskončno vrednost. Zatorej radi združujmo vse, kar delamo, s tem, kar dela On! Naš Gospod je živel na zemlji tako kot mi, molil in prosil kot mi, delal in trpel kot mi, bil utrujen, lačen, žejen kot mi! Če se mi na vse to spomnimo in svoje križe in težave, vsa svoja dela, tudi igre in radosti z njegovimi združimo in Bogu Očetu darujemo, bo vse naše življenje posvečeno in deležno zaslug Kristusovega življenja.

† Zorica Puntar

(Umrla v Ljubljani 12. julija 1934.)

Zorica (na desni) s svojo sestričo Bredo.

Kakor cvetlica je vzšla naša ljubljena Zorica, pa že je nagnila svojo nežno glavico in zvenela. Zvenela je seveda le za ta svet. Čudovito lepo pa je vzcvetela za nebesa. Bila je angel. Angeli pa nimajo prostora na zemlji, ker so pač nedolžni in čisti, zato nas je Zorica zapustila.

Nisem še videl trpeti otroka toliko in tako dolgo, kot je trpela Zorica — cela tri leta. Razvidno je iz bolezní: sklepni revmatizem, vnetje srčne zaklopke, trikratni mrtvoud. Vleči se ni smela nikdar radi razbolelega srca. Počivala je vedno le sede.

Čudovito se je znala premagovati in prikrivati bolečine. Mamici, ki je bila noč in dan ob njeni strani, je govorila: »O ti ubogi revček, da te mora Bog tako strašno tepsti.« — Ko je videla mamico vso objokano, je vzdihnila: »Hudo mi je, ker te gledam.« Mamica pa se je nasmehnila in ji odvrnila: »Saj me nič ne boli.« Pa je Zorica modro dostavila: »Ali solze niso trpljenje?«

Za lanski advent se je prismehljajal najjasnejši sončni žarek v Zoričino bolniško sobico: priprava na prvo sv. obhajilo. Začeli so se redni tedenski obiski. S kakšno vnemo je poslušala

vsako mojo besedo in mi znala vse prav doslovno ponoviti. Iz kuhinje je prinesla svoj mali stolček, mi sedla nasproti in uprla vame svoje globoke, nedolžne oči. Pouk se je pričel. Vedno je ostala resna, tudi če sem ji povedal kaj veselega, kot bi slutila važnost mojih obiskov. Za časa priprave na prvo sv. obhajilo se ji je zdravje precej zboljšalo in upali smo, da bo mogla pristopiti prvič k angelski mizi skupno z deklicami iz vadnice.

Pa prišlo je drugače. Zoričino trpljenje se je potrojilo in določili smo za njen najjasnejši dan praznik Gospodovega Vnebohoda, ki je bil letos 10. majnika, to je isti dan, ko je prejela prvo sv. obhajilo blažena Imelda Lambertini, ki je zavetnica prvoobhajancev.

Soba je bila spremenjena v kapelico, ko je stopil vanjo Zoričin najboljši prijatelj — ljubi Jezus v sveti Hostiji. Zorica je sedela vsa snežno bela kot nevestica z venčkom v laseh na divanu. Za nekaj trenutkov so zamrle v njej vse bolečine, ko je stopil v njeno dušo najslajši Gost.

Po tem najsvetlejšem dnevu pa je šlo sonce Zoričinega življenja polagoma k zatonu: Zadnji mesec je preživela v Leonišču in je strašno trpela. V teh bolečinah je šepetala: »Denite mi moje podobice na srce! Umijte me z blagoslovljeno vodo ... Molite! Molite! Vsakemu bom hvaležna, če bo zame molil ...«

Zorica je imela izredno rahločutno srce. Če so ostali otroci mamico kaj razjezili, je govorila: »Mamica, nič ne bodi žalostna; saj te imam jaz tako zelo rada.« Vendar pa ni dovolila staršem, da bi kaznovali koga izmed otrok; tako so se ji smilili.

Povedati pa moram, da je bila Zorica tudi učenjakinja. Pet let stara je pričela čitati. Naučila se je čisto sama. Prebrala je vse mladinske knjige in za »Lučko« je bila vsa goreča. Starši so bili mnogokrat v zadregi, kje bi dobili zanjo primernih knjig. Čitati je znala s poudarkom in zelo razločno. Vsako povest je tudi sama doživljala in iskala v sleherni knjigi lepoto.

Zdaj gleda Zorica v raju večno Lepoto. Bila je v življenju čistega srca — takih pa je nebeško kraljestvo.

Zorica, naš nedolžni angelček, prosi za nas siromačke!

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Gustelj: »Psi jih seveda ne bi ustrelili, gotovo pa bi poiskali in nam prinesli vse, ki smo jih nastrelili —«

Oče: »Ki ste jih vi nastrelili! Torej meniš, da ste res kaj ustrelili?«

Gustelj: »Seveda oče! Samo videli jih nismo, kam so padle, jih pa nismo mogli pobrati.«

Oče, strici in čuvaji so se zakrohotali, da so se kar po kolenskih tolkli. To je pa fantiče tako razjarilo, da so bili od jeze vsi rdeči.

»No, čakajte«, se je oglasil nato Petrov oče. »Ker so bili psi krivi, da se je vaša divjačina izgubila, boste dobili vsak svojega psa, ko začnemo zopet loviti.«

Peter: »Saj psi ne bodo marali za nami, ker vas bolj poznajo.«

Oče: »Dobro. Da ne bodo silili za nami, vam jih damo takoj zdaj, pa s čuvaji odrinite, mi pridemo za vami čez pol ure.«

Peter ves vesel: »O hvala vam, očka! Zdaj, ko imamo vse, bomo pa gotovo vsaj toliko nastrelili kakor vi.«

Ker je bila malica pri kraju, so mladi lovci komaj čakali, da odrinejo s čuvaji in psi na lov.

»Zdaj bomo šele zaresni lovci«, so si zadovoljno prikimali.

Jaz sem šel za njimi kakor prvič, pa se tudi zdaj držal varne razdalje. Očetje so čuvajem naročili, naj stojijo poleg fantov, da preprečijo vsako neumnost. Zopet so jerebice frčale od vseh strani kakor zjutraj, fantiči so streljali kakor zjutraj, pa zopet ničesar ustrelili prav kakor zjutraj. In vendar so psi svojo službo dobro opravljali. Sledili so divjačino, jo podili do lovcev, samo pobrali niso ničesar, ker ni bilo kaj pobirati. Gustelj je bil strašno slabe volje, da strelja in strelja pa nič ne zadene; končno pa opazi, da se je eden izmed psov ustavil. Misli torej, da je pred psom jerebica in da bi jo bilo bolje prej ustreliti nego sfrči. Pomeri torej in ustreli ... pes pa pade, se prevali in tuli od bolečin.

»Tristo mačkov! Naš najboljši pes!« zavpije čuvaj in steče proti ranjeni živali.

Ko je priteklo do njega, je pes pravkar izdihnil. Dobil je strel v glavo in je negibno obležal.

»Krasno znate streljati, gospod Avgust!« reče čuvaj, ko vzdigne in zopet spusti ubogo žival. »Mislim, da smo zdaj z lovom pri kraju.«

Gustelj se je komaj gnil, tako je bil pobit; Petra in Hinkota je smrt najboljšega psa hudo pretresla, čuvaja pa je grozno trla jeza, a je molčal ko riba.

Približal sem se, da vidim, kdo je postal nesrečna žrtev Gusteljnovi nerodnosti in samoljubnosti. Joj, kako me je zbolelo srce, ko sem zagledal v krvi na tleh Buteljčka, svojega prijatelja, najboljšega prijatelja! In kako se mi je storilo inako,

ko je čuvaj Buteljčka pobral in ga dejal v košaro na svojem hrbtu! Tole divjačino naj torej nosim! Moj prijatelj Buteljček, da bi si bil kdaj mislil, da bom jaz tvoj pogrebec in da te bo ubil hudoben paglavec, neroden in napuhnjjen kakršen je!

Po poti proti domu fantje niso nič govorili, samo čuvaj je večkrat grdo zaklel, jaz sem se pa tolažil z mislijo, da bo ubijavec prejel zaslužen kaznen.

Ko smo prišli do hiše, so bili lovci še vedno tam, ker se jim brez psa loviti ni zdelo vredno,

»Oho, že nazaj!« so zavpili, ko so nas zagledali.

»Pa so menda vendarle neko veliko zver ustrelili!« reče Petrov oče. »Sivčku se pozna, da nosi tovor, pa tudi ena od košar vleče bolj navzdol.«

Vstali so in prišli do nas. Otroci so ostali zadaj in gospodom se je čudno zdelo, da so tako zmedeni.

Gusteljnov oče se zasmije: »Nič zmagoslavno ne gledajo!«

»Morda so pa ustrelili kako tele ali koštruna, ker so mislili, da je zajec.«

Tedaj se jim približa čuvaj.

»Kaj pa se je vendar zgodilo, Miha?« vpraša oče. »Ti in mladi lovci ste zbegani videti.«

»Saj smo lahko, gospod. Žalostno divjačino prinašamo.«

»Kakšno pa?« se zasmije oče, »koštruna, tele ali oslička?«

»Oh, gospod, če bi vedeli, se ne bi smejali! Vašega Buteljčka, najboljšega izmed vseh lovskih psov, je Gustelj ustrelil, ker ga je imel za jrebico.«

»Kaj! Buteljčka! Za božjo voljo!«

»Gustelj, semkaj!« vzklikne njegov oče. »In zdaj poglej, kako daleč te je privedel tvoj neumni napuh in smešna domišljavost. Poslovi se od prijateljev in se pri tej priči poberi domov! Puško nesi v mojo sobo in povem ti, da se je ne boš več pri-taknil, dokler ne postaneš pameten in skromen!«

»Ampak oče«, reče Gustelj nesramno, »res ne vem, zakaj se jezite! Saj se vendar pogosto dogaja, da na lovu ustrelijo kakega psa!«

»Kaj! Ustrelijo psa! No, to je pa že preveč! Kje si pa zopet to bedarijo slišal?«

Gustelj je pa le še naprej predrzno gonil svojo: »Saj vendar vsakdo ve, da še celo največji lovci prav pogosto ustrelijo psa.«

»Prijatelji«, se obrne oče k gospodom, »prostite mi, da sem vzel s seboj tega paglavca, ki je tako slabo vzgojen! Res nisem nikoli mislil da bi utegnil biti tako grdo nesramen in neumen.«

Potem pa se okrene do sina: »Slišal si, kaj sem ti naročil. Izgini!«

»Toda, oče!«

»Molči, ti pravim! Samo še eno mi zini, pa boš okusil kopito moje puške!«

Gustelj je povetil glavo in osramočen odšel.

»Vidita, otroka«, reče zdaj Petrov in Hinkotov oče, »kam pripelje človeka domišljavost, to se pravi, če misli o sebi več kakor je. Prav taka nesreča kakor Gusteljna bi bila lahko tudi vaju zadela. Vsi trije ste mislili, da je treba samo hoteti streljati, pa že tudi znaš! Zdaj pa vidita, kako neumno ste se osmešili. Za naše nasvete in našo izkušnost se niste zmenili in tako je zaradi vas treh moral poginiti moj ubogi Buteljček.«

Peter in Hinko sta povetila glavo in molčala. Prav žalostni smo se vrnili domov.

1. O modrem oslu

Ko sem se nekega dne mirno pasel na travniku poleg gradu, sta pritekla proti meni Lojze in Jakec ter se igrala okoli mene, nato sta me pa za zabavo skušala zajahati. Mislila sta, da sta spretna kakor akrobata, pa reči moram, da sta bila precej nerodna, zlasti dobri Jakec, ki je bil debel okrogloličin in bolj čokat pa tudi manjše postave nego njegov bratranec. Lojzku se je sem pa tja še kdaj posrečilo, da se je po mojem repu prikobacal na moj hrbet (rekel pa je, da se je zavihtel). Tudi Jakec si je prav veliko prizadejal, da bi še sam prišel name, toda dobri debelušček se je samo trkljal, padal in sopihal, zajahati me pa ni mogel, razven, kadar mu je pomagal njegov bratranec, ki je bil nekaj starejši. Da se ne bi preveč utrudila, sem se vstopil k nekakšni večji krtini. Lojzek je brž spet pokazal svojo spretnost; Jakec se je pa tudi z velikim naporom pripravljal, ko naenkrat zaslišimo veliko in veselo vpitje. Otroci so pritekli od gradu sem in kričali: »Jakec, Lojzek, ali bo prijetno! Pojutrnjem pojdemo na semenj in videli bomo modrega osla!«

Jakec: »Modrega osla? Kaj pa je to? Ali ima modro barvo?«

Betka: »Imej no pamet! To je tak osel, ki zna vse sorte spretnosti.«

Jakec: »Kakšne spretnosti?«

Magda: »No ja spretnosti, kakršne pač so spretnosti, spretnosti sploh.«

Jakec: »Takah kot Sivček gotovo ne zna.«

(Dalje prihodnjič.)

Sonja:

Verne duše

V belem cvetju dih otožni
na grobovih nemih spi,
a v plamenu svečic svetlih
sladko upanje gori.

Vedno dalje v kraje večne
duše danes nam hite,
da objamejo vse one,
ki pokojno tu leže.

Srečno je srce, ko v mislih
gleda tisti kraj,
kjer zveličani so zbrani
v zarji slave vekomaj.

Sreča daljna tja nas vabi,
vsa opojna, kakor kri.
Vsi iz groba boste vstali!!
Kristus jasno nas uči.

V belem cvetju dih življenja
veje iz globin grobov.
V svetem upu potrjuje
nas otožni glas zvonov.

POŠTA MALEGA JEZUSA

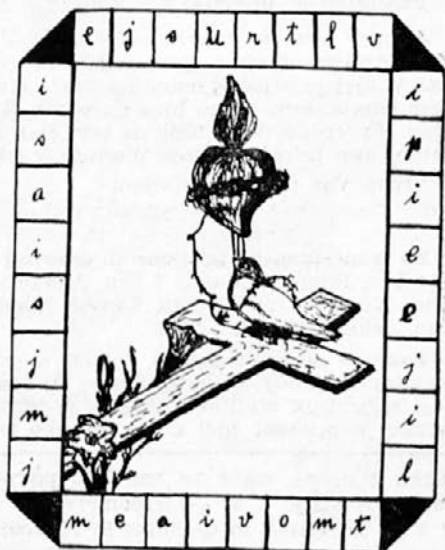
Uganka

Verne duše prosijo.

Sestavite črke tako, da
dobite prošnjo vernih duš!

Rešitev pošljite do 10.
nov. na upravo »Lučke«,
Ljubljana, Marijin trg 4.

Za tiste, ki bodo izzre-
bani, so določene tri lepe
nagrade.

Prečastiti g. urednik!

Danes se prvič oglašam v Vašem prekrasnem lističu. Naročnica sem že drugo leto. Tudi pri nas v krčevinski šoli radi čitamo »Lučko«.

Nemila smrt nam je ugrabila našega predragega vzgojitelja-kateheta gospoda p. Pavla. Umrl je po dolgotrajni mučni bolezni. Kako smo žalovali za blagim pokojnikom, je pokazal veličasten pogreb, katerega se je udeležilo mnogobrojno število č. duhovščine, č. sester, razna društva, cela krčevinska šola z vsemi učitelji in ogromna množica. Krsta je bila obsuta s cvetjem. Z ganljivimi govori so se od blagega pokojnika poslavljali zastopniki raznih društev, katerih ustanovitelj in voditelj je bil blagi gospod. Godba je svirala žalostinke in otroci so mu zapeli žalostno pesem v slovo. Orosilo se je vsako oko. — Zeleč mu večni mir in pokoj, smo s težkim srcem zapuščali pokopališče.

Predragi Lučkarji! Prosim Vas, spomnite se v svoji vsakdanji molitvi tudi našega pokojnega kateheta in vzgojitelja g. p. Pavla!

Marinič Dragica, uč. IV. raz. krčevinske šole pri Mariboru.

Spoštovani g. urednik!

Tudi jaz željno pričakujem vsak mesec »Lučko«! »Lučka« mi je postala najdražja. Ugaja mi, ker prinaša lepe povesti, pesmi in povrh lepe, zelo lepe slike. »Jezusove lističe« izpolnujem z vso ljubeznijo. Sem član Marijinega vrtca. Marca meseca smo blagoslovili lep praporček Marijinih viteзов. 29. julija je bil na Vrhniki shod Marijinih vrtcev. 54 vozov se je ustavilo ta dan na Vrhniki. Vsem bodo ostale v spominu besede g. Al. Košmerlja. — 28. avg. smo imeli izlet na Vrh sv. Treh Kraljev! Upam, da moje besede ne bodo romale v koš.

Obilo sreče, draga mi »Lučka« v novem šolskem letu!

Z. Reven, Vrhnika.

Prečastiti g. urednik!

Vendar sem se enkrat odločil, da Vam prvič pišem, v Vašo zlato Lučko. Zelo mi ugaja in prepričan sem, da kaže pravo pot, ki vodi v nebesa. V njej je ključek nebeških vrat. Meni je »Lučka« v veliko tolažbo. Odkar izhaja, sem vedno njen naročnik. Tudi Jezusove dneve izpolnujem vestno. Sporočam Vam tudi, da sem član Marijinega vrtca. — Zelo bi me veselilo, ako priobčite moje pisemce v prihodnji številki.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Mirko, Teršek, III. raz. Loka pri Zid. mostu.

Za frančiškanske misijone so darovali iz Ljubljane: Theuerschuh Jožko 14 Din, Pozzetto Marko 2 Din, Štefančič Franc 1 Din, Pregelj Herman 2 Din, Kovačič Jurij 3 Din, Lavrič Bogdan 10 Din, Grafenauer Gorazd 2 Din, Jeločnik Janez 1 Din.

Znamke so nam poslali šolarji stopiške šole. Največ jih je zbral »Lučkar« Prijatelj Stanko, učenec 3. razr. — Jako lepo zbirko znamk in cel nahrbtnik štanijola nam je podarila osnovna deška šola iz Šiške. Znamke je prinesel tudi Čebin Branko iz Ljubljane.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)